

ПО ВСѢ СУББѢТЫ

61

Ещë ѿ нѣжда дѹшѹ мою. И нынѣ влко
да покрыетъ мѧ рѹка твоѧ, и да прїи-
детъ на мѧ милость твоѧ, икѡ смѣтиѧ
дѹша моѧ, и болѣзнина есть во нїхождѣ-
нїи скоемъ, ѿ склалииагѡ моеи и сквер-
ниагѡ тѣлесе сегѡ: да не когда лѹкаый
сопостата совѣтъ срѣщетъ, и препиетъ ю
во тмѣ, за невѣдимыѧ и вѣдимыѧ въ
житїи сеѧ кыбшиѧ ми греихъ. мило-
стивъ въди ми влко, и да не оѹзрятъ
дѹша моя мрачнагѡ взора лѹкальыхъ дѣ-
мишивъ, но да прїимутъ ю аг҃ти твой
свѣтлїи и преисвѣтлїи. даждь славу именіи
твоемѹ гтому, и твою гілою возведеніи мѧ
на бѣжественное твоє сѹдинше: виегда сѹдин-
тиѧ ми, да не прїиметъ мѧ рѹка кнѧ-
за міра сегѡ, єже исторгиуть мѧ грешина-
ка во глагбинѹ ѿдовѹ, но предстани ми,
и въди ми тїа и заглавинкъ: тѣлеснаѧ
бо и тїа мѹченія виѣлїа суть рабомъ